

S i l f u e r e n.

3

No. 71.

Af Prof. K. L. Rahbek, Ridder af Dannebrogens,
Trykt og forlagt af Bogtrykker B. J. Bendixen.

Forsendes, i Følge Kongel. allernaadigst Tilladelse,
med Pakkeposterne.

København. Fredagen den 15 October 1819.

Qvis te redonavit Qviritem
Diis patriis, patrioque cælo?

Hor. Carm. libr. II Od. VII v. 3-4.

Den elskete Broder, der troiligen
Har delet med os vor Samfunds Glæder,
Og siernet fra os end var vor Ven,
Hvis Minde stedse vor Fryd og Hæder.

Liebenberg.

Til
vor hjemkomne Broder Thorvaldsen.

Den Danes Skaal, der i stolte Nom
Og Velstlands smilende Trylleegne,
Og hvor endog han i Verden kom,

Sit Danmark elskede allevegne,
Hvis Hjerte kærligt ham did mon drage,
Som ømt det ønskete sig ham tilbage,
Thorvaldsens Skaal!

Den Kunstners Skaal, som da halven Jord
Indbyrdes stred om ham sin at falde,
Med sonlig Trostlab mod elskete Nord
Det Fortrin gav for de andre Alle,
Der Danmarks Stolthed og Lust at være,
Anseer som Kronen paa al sin Gre,
Thorvaldsens Skaal!

Den Broders Skaal, der blandt Jubellyd
Af Velkomstchores de høje Stemmer
Sin Ungdomskreds de høje Stemmer
I Hædershvirvelen ej forglemmer,
Men broderkærlig vor lille Mynge
Af Hjertet hører ham at tilsynge
En Gienkemissaal!

K. K.

„Thorvaldsen er nu igjen midt iblandt os i den Kongestad, som han har at takke for sin første Dannelse. I den Hylding, den danske Almeen-

hed medrette bringer hans Genie, synes den at afbetalte noget af den Gield, den blev Wiedewelt skyldig. Alt for ofte har man seet Fortienesten hos os miskiendt, og Geniet døe i Fodslen, til at jo hver sand Hædrelandsven ikke skulde glædes over en Almeenhylding, der vises en stor Kunstner, hørte den end med til Jubelfesternes Tal.“

Saaledes talte for faa Dage siden det af de danske Ugeblade, som nu en Række af Aar er lige som i Besiddelse af den skjonne Net, at føre Odet over Dagens ssær fædrelandske Anliggender, af saa forskellig Natur de endog ere; og som har vundet sig denne Net ved den upartiske og sandru Frimodighed, hvorved det i nærværende Tidspunkt saa hæderlig udmærker sig. I Overensstemmelse med ovenstaende dets Uttring, som ligesledes stemmer med Tilstuerens stadige Overbeviisning, efter hvilken Fortienester lettest fødes paa den Tid, da de meest holdes i Priis, har han troet, det ikke vilde være hans Læsere usicert, her at finde nogle Sange, hvormed vor hjemomme Phidias hæltes i en lidet Vennekreds, der, medens Fædrelandet lydelig frydedes ved sin af hele Europa og i Konsternes Hovedstad beundrede Sons Roes og Storhed, i Stilhed glædede sig ved at have talt

ham fra hans tidlige Dage blandt sine, ved at have hørt med til hans Ungdoms kæreste Glæde og Kreds; og der med Fysye frydedes over at see ham ved sin Tilbagekomst med elskelig Hjertelighed mindes de svundne Tider, og med fuldeste Brodersind gierne indslette den bessedne Vedbendqist. Venstabet blysnægt her rakte ham, mellem sine mange uvisselige Laurbær.

Dog — Tilsueren erindrer sig ikke blot, hvad han er det større Publikum skyldig, men også i Sørdes leshed, hvad det Samfunds Land, hvormed her hidtil er handlet, gør ham til Pligt; han vil da blot sige, at hver dansk Mand, der i den lange Række af Aar har gjæstet vor beromte Landsmand i Rom, har, om end ikke Kunstens hellige Baand indbyrdes forenede dem, i ham fundet den Danmarks kærlige Son, hvis Hjerte i hin fjerne Adskillelse sonliggen slog for denne sin elskete uforglemelige Moder, hvis Haand broderlig trofast rakte sig til, og knytede sig i enhver hendes øgte Sons, kort fundet Alt det i fuldeste Maade sandet, og stadsfæstet, hvad Sandhed bød en Mand, hvis Læbe og Pen stedse var dens redelige usorvansfede Volk, vidne i følgende Sang ved samme Anledning.

Sang til Broder Thorbaldsen,
den 13de October.

Velkommen til det Brodersæde,
Hvor svundne Dages Minde Dig
Gienkalder Ungdoms rene Glæde,
Og alle uforglemmelig!
Vort Samfunds, som vort Danmarks Rørs!
Velkommen atter hid til os!

Til fjerne Syd Dig Kunsten kaldte
Fra Vennekreds og Fædrekyt;
Men Nygtet fjern og nær fortalte
Dit Kunstnerværd med sandbru Røst.
Med Broderstolthed, Brodersmili
Din Hæders Ny vi lytted' til.

Dit Hjerte drog Dig hid tilbage;
Det slaaer saa varmt for Fædreland!
Det gimmer Mindet af de Dage,
Da her Du modnedes til Mand.
I Sydens Myrtelunde Du
Omst kom Dit Herthedal ihu.

Her Borgerkraadsen Dig skal prude,
Dg Broderarm omslynge Dig!
Her skal Erkiendtlighed Dig yde
Den Tak, som gør Dig lykkelig!
Her gyder Nordens Kraft og Kyst
Fornyet Ungdom i Dit Bryst!

Liebenberg.

Dog — Warburton anmærkede om Mallet, at det var at befrygte, han ved at skrive Marlboroughs Levnet vilde glemme, han var en General, ligesom han i Bacons havde glemt, at denne var en Philosoph. Maaske undres en og anden Læser alt ved sig selv, at han hidtil kun har hørt om Manden, Vennen, Danneborgeren Thorvaldsen, men ikke om Kunstneren. Tilskueren har hidtil talt om det han kændte, elskede, kunde bedømme, han vil nu overlade Ordet til den, hvem Kynighed og Kændstab til Mesterens Kunstmærker besøje at føre det, hvor det gælder disse; den Skiajd, der ikke oppebiede Thorvaldsens Hjemkomst for at sige os

Mat som krofset af den flamme Sne
— Jeg vover Ordet — staer Canovas Støtter
Mod Thorvaldsens. Hin kan sig yndig tee,

142

Han yndes af den mægtigste Beskytter.
Men Nordens Phidias med rolig Mine
Gi i sit mindre værksted med ham bytter.
Hvis Sophocles staer over Jean Racine,
Saa staer min Thorvaldsen og over hin,
Saa vist som Storhed overgaer det fine.

Jeg laster ei den mindre gode Viin,
Fordi den bedre langt jeg foretrækker;
Biolbiaat er ei Rosernes Garmin.

Han af det Døde Grækenland oppækker,
See Jason her, Adon, Brisæis, Ares
Seer Hebe, som Herakles Skaalen rækker;
Homer! din Land i Thorvaldsen bevares
O kom min raske Landsmand! synd dig, kom I
Vor Stolthed see! lad Det ham vederfares."

Og slutter derfor Tilskueren Bladet med følgende Sang, som i det den broderlig klynger sig til hine Benskabs nyn, ligesom gør Overgangen til de høje Jubelchore, der byde Konstneren velkommen i Fædrelandets Navn!

Til Thorvaldsen.

„Du Plej af Jord, hvor Livets Stemme
Steg forstegang fra spæde Bryst,
Hvor Himlen gav os at fornemme
De første Glint af Livets Lyst.
Der, hvor vi lærte Moder stemme,
Og første Kied ved hendes Haand,
Der tændtes Gnisten til den Flamme,
Som brænder for vor Fædeland.“

„Og når i Barndoms blide Dage
Til fremmed Egn vi lebe hen,

Med Længsel ilte vi tilbage
 Til moderlige Hjem igjen;
 Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
 Den blev vor Hierte dyrebar,
 Og henrykt Manden seer de Steder,
 Hvor han som Barn lykselig var."

Med Længsel slog Dit varme Hierte,
 O Thorvald! hifst paa fremmed Strand,
 Du ønskte Dig med fierlig Smerte
 Tilbage til Dit Fædreland.
 Den høie Musa bød Dig dyøle,
 Den skønne sydlige Natur!
 Dog rørt Du ved de snelle Høle
 Gav Bingers Flugt til Din Merkur.

Og rørt Merkur, fordi Du skænkte
 Ham Liv igjen i folde Steen,
 Paa Dine stille Længsler tænkte,
 Og rørte Dig med Tryllegreen;
 Da ilte Du med Held, saa saare
 Mod Norden atter, frisk og glad,
 Og Thorvald! nu Du fælder Taare
 Ved Synet af Din Axelstad!

Og festlig nu sig her forsamle
 De Kunstens Venner i Dit By!
 Du finder Haar kun af de Gamle,
 Men trofast elsker Dig de Nye.
 Her, hvor tilforn man saa den unge
 Beskedne Kunstner ved sit Bord,
 Modtag her Tak af hver en Tunge,
 Fordi Du vorden er saa stor!
Dehlenschläger.